

[Boligministeren.]

det ærede medlem hr. Poul Møller havde skrevet, og hvori det ærede medlem hr. Poul Møller gør opmærksom på, at sådan som forslaget om huslejetilskuddet til børnerige familier er formuleret, kan en familie godt få et større tilskud, end der kommer til at påhvile den som huslejestigning. Ja, det er rigtigt, sådan er det. Men jeg mener, at sådan skal det også være, og jeg kan absolut ikke godtage det som en indvending mod selve forslaget. Det, det drejer sig om her, er en udvidelse af børnetilskudsordningen, så at den også kommer til at omfatte den gamle boligmasse. Det, der er regeringens tanke, er, at vi ikke alene skal skaffe disse familier kompensation for lejestigningen, men også skal gøre den uret god, som har bestået alt for længe: at de pågældende familier ikke kunne få hjælp som børnerige — sådan som tilfældet er i det nyere byggeri — samtidig med at vi ønsker at give de familier, der bor i de dårligste lejligheder, en oprykningschance, en chance for at få noget bedre sammen med deres børn. Der er altså ikke alene tale om en tabelberegning — som jeg forstår at det ærede medlem hr. Poul Møller har været inde på — men der ligger et rent bolipolitisk sigte i dette forslag.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gjorde nogle bemærkninger om de kvalitetskrav, lovforslaget stiller til en lejlighed som betingelse for, at der skal kunne udbetales huslejetilskud til børnerige familier. Det ærede medlem mente, at vi måske havde strammet disse kvalitetskrav for stærkt. Jeg vil gerne være med til i udvalget at gennemgå de pågældende bestemmelser en gang til, men jeg vil på forhånd have sagt, at bestemmelserne må formes sådan, at vi ikke giver tilskud til underlødige lejligheder, saneringsmodne lejligheder, lejligheder af for dårlig standard til børn. Vi bør hellere gå den anden vej: at hjælpe disse familier til en naturlig oprykning.

Så vil jeg gerne sige lidt om lovforslaget om boligbyggeri, uden at jeg dog vil gå i

enkeltheder; det gjorde jeg ved fremsættelsen, og det skal vi gøre i udvalget. Der er imidlertid faldet nogle bemærkninger om enkelte punkter, som jeg gerne vil svare på. Særlig det ærede medlem hr. Paabøl gik ind i en diskussion om privat byggeri kontra socialt byggeri. Det ærede medlem talte om det ønskelige i, at vi fik mere risikovillig kapital i byggeriet, og sagde, at de sociale selskaber jo ikke havde flere penge end dem, de hentede hos staten, og de hentede i øvrigt — sådan forstod jeg det — deres janter på byggepladsen. Var det ikke noget i den retning? Jeg tror ikke, man skal stille det op sådan; for hvor henter bygherrerne, enten det drejer sig om socialt byggeri eller privat byggeri, deres janter? Er det ikke på byggepladsen? Jeg ved ikke, hvor de ellers henter dem.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Adolph Sørensen: mon det ikke er uklogt at prøve på at trække en skillelinje mellem på den ene side det sociale byggeri og på den anden side håndværkerne? Jeg kan forstå, at man trækker en skillelinje mellem det sociale byggeri og det private byggeri — men håndværkerne! Tager man nu ham, som er murer, tømrer, snedker, blikkenslager — eller hvad han nu er — og som vil leve og tjene sine penge ved at bygge, er det så ham, man skal sige til: hvis du arbejder for det sociale byggeri, er du en anden slags håndværker, end hvis du arbejder for en privat sagfører, der bygger? Jeg tror, man skal passe på. Man må vist hellere sige, at hvis en håndværker, efter at han har bygget, vil være udlejer af ejendommen, så er der tale om en ny fase, for så er han ikke bygmester mere, så er han blevet udlejer, og så kan der meget let opstå et modsætningsforhold. Jeg tror, det vil være uklogt over for de tusinder af håndværkermestre landet over, der bygger for de sociale selskaber, at prøve på at gøre dem til en slags andenklassens håndværkere af den grund.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærk-